

Qui és Pep Coll?

Pep Coll ha estat el darrer guanyador del premi Sant Jordi 2007, en la 57 a edició de la Nit de Santa Llúcia, que com cada any convoca Òmnium Cultural. El jurat ha proclamat *Les senyorettes de Lourdes* de Pep Coll, Premi Sant Jordi de Novel·la. La temàtica de l'obra premiada es basa en la biografia novel·lada de la nena que va veure la Verge Maria a Lourdes.

“Lourdes, la visió femenina del catolicisme

El prolífic escriptor fascinat pel Pirineu, Pep Coll (Pessonada, Pallars Jussà, 1949), ha guanyat el 48è Premi Sant Jordi amb una novel·la relacionada amb el Pirineu, però centrada en la història de Bernadette Soubirous, la nena malatissa autèntica fundadora de la gran obra de Lourdes. Ella va tenir les visions de la verge que van començar a congregar peregrins, i ella va trobar la font, l'aigua de la qual diuen que va començar a guarir malalties. 'És una història tràgica, adverteix Coll, perquè a la Bernardette veure la Mare de Déu li va suposar en realitat una maledicció: Ella era tímida, reservada, s'amagava i volia que la deixessin tranquil·la. Però ni un cop morta ho va aconseguir, ja que el seu cos momificat s'exposa dins una caixa de vidre en un convent de Nevers'.

Coll recorda que poc abans de morir la Bernardette, molt malalta, encara li tallaven els cabells per vendre'ls com a relíquia. I ironitza: 'Dubtava si escriure una novel·la sobre Lourdes o fer-la sobre Baqueira-Beret, però em vaig decantar per Lourdes, perquè encara avui genera més calés que Baqueira.'

Un dels conceptes més estimulants que explora Pep Coll en la novel·la és la idea que Lourdes té uns orígens femenins: 'Lourdes és la visió femenina del catolicisme, és la visió ancestral femenina de la religió. Mentre que la part masculina és Roma. Roma no ha trobat mai correcte, per exemple, el ritual de les piscines.' “

Font: VilaWeb. dissabte, 15/12/07

Altres obres recomanades:

El salvatge dels Pirineus.

Barcelona: Edicions 62, 2005.

Encara que costi de creure, als Pirineus també s'hi troben illes disposades a acollir robinsons. Són les anomenades feixes o feixancs, unes franges de terra coberta de vegetació enclavades entre els penya-segats i per tant, accessibles tan sols a les aus i als escaladors.

L'estiu de l'any 1837, l'estudiant Ventura Mir, després de naufragar estrepitosament a les terres baixes, va a petar en una d'aquestes illes i, solitari vocacional, decideix instal·lar-s'hi definitivament. Però tot i la seva ferma voluntat, no li serà gens fàcil, ja que aviat s'haurà de defensar de tots aquells que “pel seu bé” intenten rescatar-lo. No només la família, l'amic d'estudis o el gran amor de la seva vida, sinó també totes aquelles ideologies que no toleren l'individu solitari.

Els arbres amics.

Barcelona: Empúries, 2004.

En Florenci és un personatge molt especial. Nascut el 16 d'octubre de l'any 1918, és el germà que fa set d'una família, afincada a la serralada dels Pirineus, que té l'insòlit costum de posar nom als fills seguint un ordre alfabètic. Escanyolit i malaltís, en Florenci sempre serà el més menut, però de tots els germans serà ell qui se sentirà fascinat, d'una manera molt particular, pels arbres. Aquesta fascinació compensarà amb escriure la seva fragilitat i marcarà per sempre la seva existència.

Amb un to líric i una prosa àgil, *Els arbres amics* narra l'extraordinària llegenda d'en Florenci, protagonista d'episodis sorprenents que s'involucrarà en feines insospitades i que voltarà pel món a la recerca de la seva obsessió: l'arbre que falta al seu paradís particular. Una obra plena de tendresa que farà la delícia de petits i grans, i que es clou amb una magnífica guia il·lustrada dels arbres més habituals de Catalunya.

El rei de la Val d'Aran.

Barcelona: Empúries, 2003.

El rei de la Val d'Aran ens dibuixa un univers mític teixit amb narracions tradicionals de tota mena: llegendes transmeses per tradició oral o llibresca, històries familiars, anècdotes sorprenents i enginyoses, personatges mitificats i també rumors actuals. L'escenari és la Val d'Aran, l'illa del cor dels Pirineus, envoltada bona part de l'any per muntanyes de neu que durant segles l'han mantingut aïllada dels països veïns. Per això els aranesos han sabut conservar fins al segle XXI les seves institucions polítiques, l'antiga llengua dels trobadors i també tot el seu llegendari mític, poblat d'éssers fantàstics que han de sobreviure, igual que les persones, en unes condicions geogràfiques irrepetibles.

Per les valls on es pon el sol.

Barcelona: Edicions 62, 2002.

Si Richard Wagner no hagués situat el castell-santuari del Graal a les muntanyes dels Pirineus, aquesta història seria impossible d'imaginar. El geni alemany, però, a l'inici de l'òpera *Parsifal*, va deixar escrit que Montsalvat es troba "a les muntanyes septentrionals d'Espanya", i aquesta localització feia covar il·lusions a bona part dels melòmans barcelonins que a finals del segle XIX idolatraven el músic. En aquest context, l'estudiant Ramon Bofill, obligat pel seu protector, emprèn un viatge per les valls pirinenques a la recerca de la mítica muntanya. Al llarg del trajecte, l'heroi s'haurà d'enfrontar a tota mena de perills, entre els quals no hi falten bandolers emboscats, guerrillers carlins, ni pirineistes sonats. *Per les valls on es pon el sol* és un recorregut iniciàtic i carregat d'intriga a través dels castells, els santuaris i els monestirs en ruïnes dels Pirineus catalans i aragonesos, en el qual el protagonista compta amb companys de viatge tan excepcionals com els escriptors Verdaguer i Maragall.